

[Elisabeth Arnold]

rejst. Takket være Fremskridtspartiet får vi nu åbenbart en debat hver eneste uge om de ulykkelige begivenheder i Jugoslavien. Ingen af disse debatter bringer freden nærmere. Ingen af disse debatter løser flygtningeproblemerne. Det er muligt, at det giver Fremskridtspartiet noget profilering i pressen, men det løser ikke flygtningenes problemer.

Der er mange myter om disse forhold, og jeg vil sige, at den sidste undersøgelse, der er kommet fra Indenrigsministeriet, gør ikke op med de myter. En af myterne drejer sig om det, som hr. Helge Adam Møller så flittigt omtaler, nemlig nærområderne. Og endnu en gang er det på sin plads at citere den tidligere udenrigsminister, hr. Ellemann-Jensen, som sagde, at Europa er Jugoslaviens nærområde. Nærområdet for begivenhederne i det tidligere Jugoslavien er hele Europa. Det er hele Europas ansvar. Og at tro, at nærområdet, der hedder Kroatien, og som måske var sikkert i forgårs, skulle være sikkert om 14 dage, ville være håbløst naivt. Der er nødhjælpsprojekter i Kroatien, som har måttet rømmes med meget kort varsel, fordi der pludselig brød uroligheder ud lige præcis dér, hvor man troede, der var sikkert for kort tid siden. Så nærområderne er en dårlig undskyldning for ikke selv at påtage sig et ansvar.

En anden myte er myten om de sikre lande. I den undersøgelse, som vi har fået, omtales der forskellige tredjelande, som straks i pressen er blevet udlagt som sikre lande. Serbien er ikke noget sikkert land; Montenegro er ikke noget sikkert land; Kroatien er ikke noget sikkert land; det turde være uden for enhver tvivl.

I de nye tyske regler for asyl omtales der nogle lande, som Tyskland vil sende asylsøgere tilbage til, hvis de måtte komme til Tyskland og søge asyl, deriblandt alle EF-landene plus enkelte andre lande, f.eks. de nordiske lande. Men vi har fået oplyst i et samråd i Retsudvalget, at lande som f.eks. Tyrkiet ikke er med på denne liste. Så begrebet »sikre lande« er overordentlig vanskeligt at definere, og jeg vil i hvert fald appellere til, at vi, inden vi skrider til yderligere foranstaltninger, nøje holder os for øje, hvilken definition vi anvender for »sikre lande«, og at vi i hvert fald tager diskussionen op med vores nabolande og med de internationale organisationer, vi samarbejder med.

Den tredje myte, jeg vil hæfte mig lidt ved, er begrebet »længerevarende ophold«. Der har også været skrevet i pressen, at længerevarende ophold er over 7 dage. I de nye tyske regler for asyl omtaler man længerevarende ophold som over 6 måneder. Der er altså mægtig elastisk i de begreber, vi omtaler her, og jeg mener ikke, at 7 dage kan betegnes som andet end blot et ophold på vejen ud af en urozone, som man gør alt, hvad man kan, for at slippe ud af.

Realiteterne derimod er de appeller, som FN har udsendt til landene i Europa om for det første ikke at lukke grænserne, og for det andet at lovgive for midlertidige ophold. Det har vi gjort; det har vi efterlevet i Danmark. Og det vil jeg foreslå at vi fortsat gør; at vi ikke fraskriver os ansvaret, ikke lukker øjnene og heller ikke lukker pengepungen.

Den ulykkelige situation i Europa med flygtninge i kredsløb mellem mange forskellige lande er jo et udtryk for, at Europas lande ikke har formået at samarbejde om dette meget, meget alvorlige emne, og jeg vil gerne rose indenrigsministeren for, at hun har taget initiativ til dialog med FN og med de øvrige lande i Norden om at få en ordentlig løsning på disse problemer. Det er uværdigt, det appellerer til de værste følelser i folk, og det er en udvikling, der kan føre frem til et ghettoiseret Jugoslavien og til et europæisk Libanon, hvis ikke vi bremser udviklingen i tide.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, at fru Elisabeth Arnolds tale kræver i hvert fald en enkelt kommentar, for den radikale ordfører citerer den tidligere udenrigsminister for at have sagt, at Jugoslavien er hele Europas ansvar. Dertil kan jeg sige: Ja, ja og atter ja. Det er jeg helt enig i. Det er hele Europas ansvar.

Det, der vel så må være det overordnede spørgsmål, når vi i dag diskuterer, hvordan vi skal hjælpe de mere end 1 million mennesker, der er på flugt fra dele af det tidligere Jugoslavien, er, hvordan vi kan sikre os, at den hjælp, vi og for den sags skyld også andre lande yder, har den størst mulige effekt. Altså hvordan